

Telling a Lie

Sukhit Phaosavasdi MD*,
Surasak Thaneepanichskul MD*, Yuen Tannirandorn MD*,
Vorapong Phupong MD*, Boonchai Uerpairojkit MD*,
Chumsak Pruksapongs MD*, Aurchart Kajanapitak MD*

* Member of Medical Association of Thailand

At present, medical ethics is widely taught in many medical schools⁽¹⁾. As there is no unified curriculum, each school develops their own medical ethics curriculums. Furthermore, this subject is seen as an easy class as, in some medical schools, the students are required to take a medical ethics examination but the mark is not counted, and no one can fail.⁽²⁻⁵⁾ Since medical schools will open for the academic year 2550-2551 soon, we would like to know whether this subject will be taught in the same way.

Over the past few years, evidence supporting the notion that some basic medical ethics can be consciously learned has been challenged. One ethical issue is telling a lie⁽⁵⁾. Highly respected people in the society consider this matter normal. As a result, it has been left unsolved. However, they may forget that while medical students are adults, old enough to be aware of what is going on, they may not be mature enough to judge whether what they have heard a lie or a fact. It seems that medical ethics, as a subject, does not lay firm foundations for medical students because its content is not complete. Some important points are missing. Consequently, this gives rise to confusion⁽⁴⁾. How can others, who are not in the medical field, rely on or trust us if there is still confusion in our community? If a doctor does not tell the truth to his patient, how can the patient be aware of his true health?

Keywords: Medical ethics, Telling a lie

J Med Assoc Thai 2007; 90 (7): 1477-8

Full text. e-Journal: <http://www.medassocthai.org/journal>

References

1. Pausawas S. Annual report of Medical Association of Thailand. January 25, 2007.
2. Sirili S. Teaching medical education in class. *Siriraj Hospital Gazette* 1985; 37: 147-50.
3. Wattana D. Case studies for medical ethics. Faculty of Medicine, Chulalongkorn University. Project for promoting virtue, 1997.
4. Hongladarom S, Phaosavasdi S, Thaneepanichskul S, Tannirandorn Y, Wilde H, Pruksapong C. Humanistic learning in medical curriculum. *J Med Assoc Thai* 2000; 83: 969-74.
5. Phaosavasdi S, Thaneepanichskul S, Tannirandorn Y, Pruksapong C, Wilde H. Medical ethics. Bangkok: OS Printing House; 2003: 66-70, 178-83.

การพูดเท็จ

สุจิต เมาส์สวัสดิ์, สุรศักดิ์ ฐานีพานิชสกุล, เยื่อน ตันนิรันดร, วรพงศ์ ภู่งศ์, บุญชัย เอื้อไพโรจน์กิจ, ชุมศักดิ์ พฤษชาพงษ์, เอื้อชาติ กาญจนพิทักษ์

ปัจจุบันการสอนจริยธรรมในโรงเรียนแพทย์มีความก้าวหน้าไปมาก แต่ละแห่งมีแนวนโยบายและรายละเอียดที่หลากหลายทั้งที่เป็นวิชาเดียวกัน เป็นความแปลกที่น่าสนใจ แต่วิชานี้ไม่ทำความเครียดให้กับนิสิต นักศึกษาแพทย์ ทั้งที่บางแห่งมีการสอบแต่ไม่เก็บคะแนน

เนื่องจากอีกไม่กี่วันโรงเรียนแพทย์จะเปิดเรียนประจำปี พ.ศ. 2550 – พ.ศ. 2551 แล้ว จึงอยากจะกระตุ้นเตือนถามว่าการเรียนการสอนจริยธรรมจะเป็นเหมือนทุก ๆ ปีที่ผ่านมาหรือไม่อย่างไร

ในระยะที่ผ่านมาได้มีการพิสูจน์ให้เห็นว่าจริยธรรมขั้นพื้นฐานที่รับรู้ได้ด้วยสามัญสำนึกหลายประการในวิชาชีพแพทย์ถูกทำลาย หนึ่งในนั้นคือการพูดเท็จ ผู้หลักผู้ใหญ่ในสังคมที่เป็นบุคคลที่เคารพมองปัญหาที่เกิดเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ให้เหตุการณ์และเวลาผ่านไป แต่ท่านทั้งหลายคงลืมไปแล้วว่าในสังคมมีเด็กนักเรียนกำลังโต และบางคนโตมากพอมีความเข้าใจเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ แต่ขาดวุฒิภาวะที่จะแยกแยะว่าสิ่งที่ได้ยินเป็นการพูดเท็จ หรือพูดจริง ทำให้การเรียนวิชาจริยธรรมดูเหมือนขาดการปูพื้นฐานที่มั่นคง แต่ใช้วิธีการก้าวกระโดดไปสู่ขั้นตอนต่าง ๆ โดยที่บางครั้งพลาดขั้นตอนที่สำคัญและควรเป็น จึงเป็นเหมือนอุบัติเหตุ เกิดความซุกมุ่น มีความสับสนแก่ห่มุคณะ สังคมอื่นที่อยู่ภายนอกจะให้ความเชื่อถือหรือไว้วางใจเราได้อย่างไร ถ้ายังมีการพูดไม่จริงให้คนหลงเชื่อต่อไป คนจะอยู่ได้อย่างไร
